

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Z. R.**, zast. JUDr. Janem Juračkou, advokátem, se sídlem Tovární 7, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2009, č. j. 57 Ca 19/2009 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím č. j. KUJI 3488/2009, sp. zn. PS 7529/2008 PS/243/IP/3, ze dne 19. 1. 2009, podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu formulačně změnil část výroku rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov ze dne 6. 11. 2008, č. j. D-285 a 303/08 (dále též „rozhodnutí prvního stupně“) a ve zbytku podle § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Uvedeným rozhodnutím prvního stupně byl žalobce ve společném řízení uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. a) bod 1. v souběhu s přestupkem podle písm. l) téhož ustanovení zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souběhu přestupkem podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“). Těchto přestupků se „dopustil tím, že dne 6. října 2008 v době od 10:15 do 13:15 hod. v obci Pelhřimov stál na místní komunikaci - ulici Příkopy (naproti budovy pošty) s osobním automobilem tov. zn. Ford Galaxy, VIN kódu WF0GXXPSWGXD13193, bez registračních značek, částečně na chodníku v úseku, kde je stání zakázáno dopravní značkou B 29 „zákaz stání“ ... po odstranění ... tzv. botičky žalobce ... sedl za volant uvedeného vozidla a odjel, čímž řídil vozidlo, na němž ... nebyla umístěna tabulka registrační značky. Dne 20. října 2008 v 16:20 hod. v obci Pelhřimov žalobce řídil uvedený osobní automobil bez registračních značek po silnici I. třídy č. 34 - ulici Nádražní a při kontrole hlídky Policie ČR nepředložil doklad o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nebo zelenou kartu a osvědčení o registraci vozidla ...“. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5000 Kč, povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že shledal důvody pro formulační upřesnění výroku odvoláním napadeného rozhodnutí prvního stupně. Žalobce porušil § 4 písm. b) a c), § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 8 písm. b) v návaznosti na § 6 odst. 12 a § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., silniční zákon, ve znění pozdějších předpisů a § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Naplnil skutkovou podstatu přestupků podle § 22 odst. 1 písm. a) bod 1. a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích a přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Jejich spáchání bylo zadokumentováno a doloženo záznamem z městského kamerového systému. S přestupky žalobce na místě souhlasil, což je uvedeno v jeho vyjádření k přestupku. I při ústním jednání žalobce uvedl, že řídil uvedené vozidlo bez tabulek registrační značky. Podle názoru žalovaného je nepochybné, že žalobce užil vozidlo, které není opatřeno tabulkami registračních značek. Přitom dne 6. 10. 2008 byl při odstraňování tzv. botičky policisty upozorněn, že vozidlo nesplňuje technické podmínky provozu na pozemních komunikacích a jeho dalším užitím by se dopustil přestupku. Přesto žalobce poučení nedbal, s vozidlem odjel a opětovně jej užil k jízdě dne 20. 10. 2008, kdy při kontrole hlídkou Policie ČR nepředložil doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. K odvolací námitce žalovaný dodal, že žalobce měl jiné možnosti dopravy. Podle žalovaného za nejprůšnější postižitelný přestupek byla uložena sankce podle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích, a to pokuta ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců. Sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí, zákaz činnosti byl správní orgán podle uvedeného ustanovení povinen uložit spolu s pokutou. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 9. 2009, č. j. 57 Ca 19/2009 - 28, zamítl žalobu napadající uvedené rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění soud uvedl, že není sporu o skutkových zjištěních. Podle soudu jsou žalobcovy důvody, pohnutky a okolnosti předcházející užití uvedeného vozidla pro posouzení celé věci liché a irelevantní z hlediska skutečnosti, že opakovaně řídil vozidlo bez tabulek registrační značky. Stejně tak jsou irelevantní i okolnosti, které souvisely se žalobcovou snahou vzniklou situaci řešit. Pro naplnění formální a materiální stránky přestupku je podstatnou skutečností, že žalobce

věděl nebo měl vědět, že jízdou s vozidlem bez tabulek registrační značky se dopouští protiprávního jednání. Navíc z úředního záznamu vyplývá, že dne 6. 10. 2008 byl policisty řádně poučen o tom, že vozidlo nesplňuje podmínky provozu na pozemních komunikacích, kdy jeho užitím k jízdě se dopustí přestupku. Dalšího přestupku se žalobce dopustil 20. 10. 2008. Jak vyplývá z ústního vyjádření při jednání u krajského soudu dne 24. 9. 2009, předmětné vozidlo i po 20. 10. 2008 použil opakovaně, přičemž byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Soud dále uvedl, že podle předložených dokumentů se žalobce dohodl s prodávající předmětného vozidla, že nejpozději do 31. 12. 2008 bude vozidlo evidováno na původní majitelku M. D. V případě odcizení tabulek registrační značky byl žalobce povinen vozidlo dále neužívat. Podle soudu byl zjištěný skutkový stav správně právně posouzen, a to z hlediska vyslovení viny i trestu. Žalovaný a správní orgán prvního stupně zohlednili kritéria uvedená v § 12 zákona o přestupcích. Soud neshledal důvod k využití tzv. moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Žalobce se přes poučení opakovaně dopouštěl protiprávního jednání i nadále. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) namítl, že soud nesprávně posoudil právní otázku, zda byla v dané věci naplněna skutková podstata přestupku a dále, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné. Stěžovatel zdůraznil, že v žalobě uvedl důvody a pohnutky, které jej donutily k užití předmětného automobilu k jízdě. Je majitelem vozidla, kterému byly tabulky registrační značky odcizeny. Žádal příslušný správní orgán o vydání nových značek, avšak marně. Správní orgán tak přispěl k tomu, že vozidlo nebylo osazeno značkami. Díky tomu byl správním orgánem prvního stupně, který je totožný se správním orgánem, jež mu odmítl vydat nové registrační značky, uznán vinným ze spáchání přestupků. Uvedené důvody stěžovatel uplatnil jak v podaném odvolání, tak i v žalobě. Jak žalovaný, tak i krajský soud k nim nezauly žádné stanovisko. Krajský soud tuto námitku „odbyl“ konstatováním, že je lichá a nedůvodná. K námitce nepřezkoumatelnosti se krajský soud vůbec nevyjádřil, čímž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2009, č. j. 57 Ca 19/2009 - 28, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel nepřináší žádné nové skutečnosti. Souhlasí s krajským soudem, že uplatněné argumenty nemohou stěžovatele zbavit odpovědnosti za spáchané přestupky. Ty byly naprosto spolehlivě zjištěny, přičemž stěžovatel nenamítal, že by se skutků nedopustil. Z těchto důvodů navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně uplatňuje jako důvod kasační stížnosti námitku odpovídající § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel důvodnost této námítky spatřuje v tom, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobními námitkami.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba se posouzením důvodnosti této námítky zabývat přednostně. V případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu je totiž vyloučen přezkum z hlediska dalších uplatněných kasačních námitek. V případě, že by se krajský soud opomněl vypořádat s některou z uplatněných žalobních námitek, představovalo by to pochybení, pro které by bylo třeba rozhodnutí krajského soudu zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, podle něhož *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“*).

Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou.

Stěžovatel v poměrně stručném odvolání proti rozhodnutí prvního stupně namítl, že *„formální znaky skutkových podstat obou přestupků byly skutečně naplněny. Avšak správní orgán ... nijak nepřihlédl k tomu, že pokud jde o užívání osobního automobilu ... učinil obviněný ... dne 26. 8. 2008 řádné a bezodkladné oznámení o jejich odcizení a požádal ... o vydání nových registračních značek. ... nebylo mu vyhověno s tím, že paní M. D. nepožádala o zápis změn v registru silničních vozidel ... přitom uvedený osobní automobil nutně potřebuje pro výkon své činnosti samostatně výdělečné osoby ... Správní orgán při rozhodování o sankci za uvedené přestupky podle něho nepřihlédl k okolnostem, za kterých se přestupků dopustil, ani k pohnutce, která jej k jízdám vedla.“*. K tomu žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že *„je nepochybné, že obviněný užil vozidlo, které není v rozporu se zákonem opatřeno registračními značkami a závažným způsobem tak znemožnil identifikaci tohoto vozidla. Dle úředního záznamu policie ze dne 6. 10. 2008 byl při odstraňování technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla policistkou poučen, že vozidlo nesplňuje technické podmínky provozu na pozemní komunikaci a opakovaným užitím by se obviněný opět dopustil přestupku, přesto obviněný s vozidlem ujel a užil ho k jízdě znovu dne 20. 10. 2008, kdy byl opět kontrolován policií. Dle odvolacího orgánu měl obviněný jiné možnosti dopravy, např. využitím veřejné hromadné dopravy, vozidel taxislužby apod. Za nejprísnejší postižitelný přestupek ... uložil sankci dle ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích, a to pokutu ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců ... Podle tohoto ustanovení je možné uložit pokutu od 5000 Kč do 10.000 Kč a zákaz činnosti do 6 měsíců do 12 měsíců. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně zvolil sankci na samé spodní hranici zákonného rozpětí ... zákaz činnosti je dle ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích správní orgán povinen uložit spolu s pokutou“*. Žalovaný se tedy s uvedenou odvolací námitkou dostatečně vypořádal a uvedl důvody, na základě nichž ji shledal neopodstatněnou. Rozhodnutí o odvolání proto nelze považovat za nepřezkoumatelné.

V žalobě pak stěžovatel výslovně uvedl, že „*ve svém odvolání vysvětlil, jaké okolnosti předcházely tomu, že jsem neměl jinou možnost, než řídit vozidlo, které nebylo osazeno registračními značkami ... žalovaný se však v odůvodnění svého rozhodnutí s těmito námitkami a důvody uváděnými v odvolání nikterak nevypořádal. V odůvodnění sice podrobně zrekapituloval průběh celého řízení, uvedl podklady, ze kterých vycházel, nicméně úvahy, které jej vedly k vydání rozhodnutí, resp. zamítnutí mých námitek, z rozhodnutí nejsou vůbec zřejmé. Žalovaný se k těmto námitkám vůbec nevyjádřil. ... Z tohoto důvodu je pak rozhodnutí žalovaného zcela nepřezkoumatelné.*“ Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „*argumentace ... důvody, pohnutky a okolnosti, které předcházely tomu, že řídil vozidlo, které nebylo osazeno registračními značkami jsou pro posouzení celé věci liché, neboť důvody a pohnutky, které ... ke spáchání přestupku vedly, jakož i okolnosti, které souvisely s jeho snahou situaci řešit, jsou z hlediska skutečnosti, že opakovaně řídil vozidlo, které nebylo opatřeno registračními značkami, irelevantní. Podstatou pro naplnění formální i materiální stránky skutkové podstaty přestupku ... je skutečnost, že věděl, resp. měl vědět, že jízdou s vozidlem, které není osazeno registračními značkami, porušuje zákon a dopouští se protiprávního jednání. ... Žalovaný nikterak nerozšířil ani nezúžil uvažovanou sankci. ... nutno poznamenat, že ... je správní orgán významným způsobem omezen, neboť § 22 odst. 7 zákona o přestupcích obsahuje tzv. sankční interval ... Při stanovení sankce a její výměry zohlednil žalovaný taktéž i správní orgán I. stupně jednotlivé body § 12 odst. 1, 2 zákona o přestupcích a uložil žalobci takový druh a výši sankce, která dle soudu plní účel ... Přitom přihlédl k jednání žalobce i k jeho osobě, bylo zjištěno, že nemá doposud žádný záznam v evidenční kartě řidiče. ... Soud v daném případě nehledal důvodu aplikace § 78 odst. 2 s. ř. s. (tzv. moderační právo) ...*“ Krajský soud se tedy sice s námitkou o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání nevypořádal zcela konkrétně a výslovně, nicméně z uvedené pasáže napadeného rozsudku vyplývá jeho jednoznačný závěr, že odvolací námitky stěžovatele byly žalovaným brány v potaz a že k nim byly zaujaty přezkoumatelné a odůvodněné závěry. V tomto směru tedy nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný.

Stěžovatel rovněž uplatnil v kasační stížnosti námitku odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel důvodnost této námitky spatřuje v tom, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku, neboť nebyl dán jeho materiální znak.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Je zcela nesporné, že stěžovatel se dopustil jednání, které je uvedeno a specifikováno výše. Ostatně to stěžovatel nepopřel. Vyjádřil totiž svůj souhlas se skutkovými zjištěními v „oznámení o přestupku“ a dále v průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně dne 5. 11. 2008 a před krajským soudem dne 24. 9. 2009. Přitom ani v kasační stížnosti stěžovatel nenamítá, že by se skutky nestaly, případně, že byly učiněny nesprávné skutkové závěry. Z toho důvodu má Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a správními orgány obou stupňů bezpečně za prokázané, že došlo ke spáchání předmětných skutků. Skutkový stav byl tedy řádně a spolehlivě zjištěn a nevyvstávají o něm žádné pochybnosti. Stěžovatel se však již neshoduje se správními orgány a posléze krajským soudem v jejich právním

hodnocení. Podle stěžovatele došlo k popsanému jednání, které vzhledem k výše uvedeným okolnostem, důvodům a pohnutkám (motivům) nenaplnňuje znaky přestupku.

S touto argumentací se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Stěžovatelovo jednání bylo kvalifikováno jako přestupek. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „*přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.*“ Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku stěžovatel nijak nezpochybňuje. Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v § 1 zákona o přestupcích (shodně srov. ČERVENÝ, Z., ŠLAUF, V. *Přestupkové právo. Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů*. 14. akt. vyd. Praha : Linde Praha, a.s., 2007. s. 12 – 18). Jak vyplývá z judikatury představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. 5 As 20/2004, dostupného na www.nssoud.cz, „*okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoli však závěr... o tom, zda byl či nikoli spáchán přestupek.*“. Uvedené závěry lze přitom plně vztáhnout na projednávanou věc. Stěžovatelem uplatňované opakované námitky o odepření vydání nových tabulek registrační značky správním orgánem z důvodu evidence předmětného vozidla na jinou osobu tedy nebylo možné vzít v úvahu a hodnotit je v rámci posuzování naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Materiální znak je dán stupněm nebezpečnosti protiprávního jednání pro chráněné zájmy, přičemž je postaven na odlišném, resp. menším stupni společenské nebezpečnosti, než trestné činy (srov. § 3 odst. 2 trestního zákona platného a účinného v době, kdy k přestupkovému jednání došlo). Materiální znak byl podle Nejvyššího správního soudu naplněn tím, že stěžovatel užil k jízdě vozidlo bez tabulek registrační značky, stál s ním na zákazu státní, nepředložil doklad o tzv. povinném ručení, opakovaně užil k jízdě vozidlo bez registračních značek, přičemž v tom pokračoval nadále, ačkoliv mohl a měl vědět, že jeho jednání je v rozporu se zákonem, přičemž o tom byl prokazatelně poučen příslušníci Policie ČR. Takové jednání je společensky nebezpečné a škodlivé a je krajně nežádoucí. Právní úprava dává správnímu orgánu prostor k tomu, aby přihlédl k závažnosti přestupku, mj. zejména ke způsobu jeho spáchání, následkům, okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Tato kritéria jsou uvedena v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán je bere v potaz v souvislosti s určením druhu sankce za přestupek a její výměry. Ostatně to stěžovatel připustil, když v odvolání výslovně uvedl, že k těmto okolnostem mělo být přihlédnuto při rozhodování o sankci.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelem uplatněné námitky v podobě okolností, motivů a důvodů byly správními orgány řádně zohledněny v intencích zmíněného § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Ačkoliv byla v případě stěžovatelova přestupkového jednání aplikována absorpční zásada uvedená v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, kdy se ukládá sankce podle nejprísněji postižitelného přestupku, přesto uložené sankce byly na dolní hranici zákonné sazby. Nejprísněji postižitelný byl přestupek podle § 22 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o přestupcích. Za něj bylo možné uložit podle § 22 odst. 7 téhož zákona pokutu v rozmezí od 5000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od

šesti měsíců do jednoho roku. Přitom podle § 22 odst. 12 zákona o přestupcích od uložení takové sankce nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného, stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč, zákaz činnosti na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Uložené sankce se tak pohybovaly na samé dolní hranici zákonné sazby, přičemž jejich snížení, potažmo upuštění od nich nebylo podle výše uvedeného ustanovení možné. Navíc v odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů je náležitým způsobem zdůrazněno, že bylo přihlédnuto k výpisu z evidenční karty řidiče a okolnostem spáchání přestupku. Přestože správním orgánům byla z úřední činnosti známa skutečnost, že stěžovatel pokračoval v přestupkovém jednání, byla uložena sankce při spodní hranici zákonného rozmezí.

Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel argumentačně pomíjí, že byl sankcionován nejenom za užití vozidla, které nebylo osazeno tabulkami s registrační značkou, nýbrž i za stání s takto neoznačeným automobilem v místě, kde to bylo zákazovou značkou zakázáno a dále za nepředložení dokladu o tzv. povinném ručení. V těchto souvislostech je třeba nahlížet i na stěžovatelem opakovaně vznášené důvody, pohnutky a okolnosti. Ty se v podstatě vztahují toliko k užití automobilu bez tabulek registračních značek. Ty mu byly odcizeny a nové mu nebyly na jeho žádost vydány, neboť stěžovatel nebyl uveden jako vlastník předmětného automobilu v registru silničních vozidel. Je přitom všeobecně známou skutečností, jaký je účel a smysl registračních značek. Stěžovateli - držiteli řidičského oprávnění - muselo být zřejmé, že nesmí užít k jízdě automobil, který není osazen tabulkami registračních značek. Takové vozidlo nesplňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích. Navíc o tom byl prokazatelně poučen policistkou dne 6. 10. 2008. Uvedený zákaz nebylo možné vyvrátit poukazem na namítanou nečinnost správního orgánu, který stěžovateli odepřel vydání nových registračních značek, neboť taková okolnost nedávala stěžovateli oprávnění užívat k jízdě osobní automobil, který nebyl opatřen tabulkami s registrační značkou.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by byla předmětná ustanovení zákona o přestupcích aplikována způsobem, který by bylo možno označit za nesprávné posouzení právní otázky soudem. Správní orgány řádně přihlédly k požadavkům vyjádřeným v § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích. Stěžovatelem namítané důvody, okolnosti a pohnutky byly zohledněny ve výměře uložených sankcí, které byly uloženy na dolní hranici zákonného rozpětí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nejsou dány, proto kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu